

Justitsministeren: Af de Udtalelser, som ere fremsførte af to ærede Medlemmer, der begge have været Medlemmer af det Udvalg, der i forrige Samling havde den foreliggende Sag under Behandling, tør jeg maaske udrage den Slutning, at der er gode Udsigter til, at de to Lovforslag, som man her har behandlet under Et, denne Gang maatte blive tilendebragte. Jeg glæder mig over, at de to ærede Taler have erkjendt, at Justitsministeren ved at forelægge disse Lovforslag har taget Hensyn til de Bemærkninger, som tidligere ere fremsatte fra Udvalgets Side. Den første ærede Taler mente vel, at der i den Maade, hvorpaa disse to Lovforslag nu ere forelagte, ikke just maatte søges noget Vidnesbyrd om nogen Smødekommener, idet han mente, at der snarere i den Skikkelse, hvori de to Lovforslag foreligge, maatte findes et Vidnesbyrd om, at Lovgivningsmagten var i sin gode Ret, naar den underkastede de forelagte Lovarbejder en meget nøie Prøvelse. I den Anledning være det mig tilladt at bemærke, at jeg selvfølgelig ikke bestrider Rigtigheden af denne Sætning fra det ærede Medlems Side. Jeg erkjender fuldt vel, at den lovgivende Magt er i sin gode Ret, ja, jeg tager end ikke i Betænkning at tilføje, at den er forpligtet til at underkaste de Love, som forelægges den fra Regjeringens Side, en meget nøie Prøvelse. For saa vidt det derimod skulde være Meningen med denne Udtalelse at ville gjøre gjældende, at disse Lovforslag, som første Gang bleve forelagte for omtrent 2 Aar siden, i en særegen Grad skulde have trængt til et saadant nøie Eftersyn — hvilket kunde synes at blive bestyrket ved den Udtalelse af det ærede Medlem, at Lovforslagene, som de nu foreligge, i en ganske anderledes Grad kunne siges at være tilfredsstillende end det oprindelige Lovforslag —, saa vil jeg dertil kun bemærke, at jeg følger mig overbevist om, at man ved at sammenholde de nu foreliggende Lovforslag med det oprindelige af Justitsministeren forelagte samlede Lovforslag, vil komme til den Erkjendelse, at de i alle væsentlige Punkter ere ganske overensstemmende. De Endringer og Forbedringer, som ere skete paa enkelte Punkter, og som jeg meget vel erkjender for en stor Del ere skete efter Forslag fra Udvalgets Side, forekomme mig i Sammenligning med Lovforslagets væsentlige Indhold at maatte siges at være af underordnet Betydning. Dette er imidlertid Noget, hvorom man kan have delte Meninger, og jeg skal ikke forsøge det videre for ikke derved mulig at give Anledning til, at Meningsforskjellen skal antage en anden Karakter, end jeg anser for ønskelig. Særlig finder jeg mig dog foranlediget til at nedlægge en om end beskeden Indsigelse imod den ærede første Talers Udtalelse om, at i det første Lovforslag skulde det, som maatte siges egentlig at være det vigtigere, kun have faaet en mere underordnet Plads, hvorimod der særlig i det oprindelige Lovforslag var lagt Vægt paa det,

som det ærede Medlem mente, var det mere Underordnede. Det ærede Medlem søgte en Forklaring af denne Maade at tage Sagen paa i den Stilling, hvori Justitsministeren naturligen maatte staa til denne Sag. Jeg tror imidlertid ikke, at det ærede Medlem har saa ganske Ret i sin Opfattelse. Det ærede Medlem maa jo nemlig vel erindre, at, om man end med ham vil gaa ud fra, at Damppassagerfartøier spille en vigtigere Rolle paa det Omraade, hvorpaa vi her bevæge os, end Dampmaskiner paa Landet, idet navnlig flere Mennesker skulde være udsatte for Fare om Bord paa et Damppassagerfartøj, end der kan være Spørgsmaal om med Hensyn til Dampmaskiner, — selv om det ærede Medlem maatte have Ret i denne Paastand, som altid forekommer mig at være noget tvivlsom og vistnok bestandig vil blive mer og mer tvivlsom, efter som Brugen af Dampmaskiner paa Landet udvikler sig — saa er det dog Noget, som ikke maa overses, at den Fare, som kan afstedkommes for Menneskeliv paa Søen paa Damppassagerfartøier, for en væsentlig Del netop beror paa den Omstændighed, at disse Damppassagerfartøier have Dampkedler, og for saa vidt altsaa Loven i Almindelighed handlede om Kontrolbestemmelser for Dampkedler, ikke blot paa Landjorden men ogsaa om Bord paa Dampskibe, saa tror jeg ikke, det kan negtes, at Loven for saa vidt ogsaa maatte siges at omfatte det, som forekommer det ærede Medlem at være af større Betydning. Det er imidlertid ganske sikkert, at Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt blev forelagt, fremkom som en af de praktiske Forhold stærkt paakaldt Revision af den ældre paa dette Omraade gjældende Lov, nemlig Loven af 13de April 1851; og for saa vidt var der nogen Opfordring til i dette Lovforslag fornemlig at have Opmærksomheden henvendt paa det Stof, som omfattedes af denne Lov af 1851. Men der var dog i det oprindelige Lovforslag, der blev forelagt i Efteraaret 1872, tillige medtaget adskillige Bestemmelser, som gik ud paa at formindste Faren for Passagererne ved at færdes over Havet paa Damppassagerfartøier, Bestemmelser, som jeg tror netop have henledet Opmærksomheden i flere af de Retninger, som ogsaa Udvalget senere har gjort til Gjenstand for nærmere Overveelse. Det glæder mig, at den ærede første Taler fremhævede, at det, som var Grunden til, at denne Sag ikke blev bragt til Ende i næstforrige Samling, altsaa for omtrent 2 Aar siden, var særligt og væsentligt, for ikke at sige udelukkende, den Omstændighed, at det ærede Udvalg den Gang under Indflydelse af et Medlem, som den ærede Taler nævnte, stod paa, at der i Lovforslaget skulde optages en Bestemmelse, som fastsatte detaillerede Maal og andre detaillerede Betingelser for de Baade, hvormed ethvert Damppassagerfartøj skulde være forsynet. Dette er ganske rigtigt. Derfor det ærede Udvalg ikke havde holdt paa denne Be-